

BİRİNCİ BÖLÜM

1 BUZ KAPLI KUZEY

Freya erkenden uyandı, güçlü motorlarıyla buzun üstünde kayarak ilerleyen kentinin titreyip yalpalayışını hissederek karanlıkta bir süre öylece yattı. Uyku mahmuru, hizmetçilerinin gelip yataktan kalkmasına yardım etmelerini bekledi. Oysa hepsinin ölmüş olduğunu ancak birkaç dakika sonra anımsayabildi.

Örtüleri bir yana fırlattı, argon lambaları yaktı ve yerde tozlu yığınlar halinde atılmış duran giysilerinin arasından güçlükle banyoya ilerledi. Birkaç haftadır duş alabilmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu; ne var ki, duşun karmaşık ayarlarına o sabah da yenik düştü: Suyun sıcak akmasını sağlayamadı. Sonunda, hep yaptığı gibi, lavaboya su doldurup yüzüne, boynuna su çarptı. Çok az bir parça sabun kalmıştı; bununla saçını sabunladı ve başını suya daldırdı. Banyo hizmetçileri şampuanlar, losyonlar, yağlar, saç kremleri, hoş kokulu türlü çeşit krem kullanırlardı; ama işte hepsi ölmüştü ve insan boyunda banyo dolabının için-

deki raf raf şişeler Freya'nın gözünü korkutuyordu. Çok fazla seçenekle karşılaşınca, hiçbirini kullanmamayı yeğledi.

En azından, kendi kendine giyinmenin yolunu bulmuştu. Yerde kırış kırış olmuş, uzun etekli elbiselerinden birini seçip yatağın üstüne serdi ve alttan kıvrıla kıvrıla içine girerek, kollarıyla başını doğru deliklerden çıkarana kadar savaş verdi. Giysinın üstüne içi kürklü uzun yeleşgi giymek çok daha kolaydı, ancak bu kez de düğmelerle başı derde girdi. Oda hizmetçileri olsaydı, birini bile yanlış ilikten geçirmeden, güle konuşa, çarçabuk, kolayca iliklerlerdi düğmeleri; ama hepsi ölmüştü işte.

Freya on beş dakika boyunca sayıp sövdü, yeleşğini çekiştirdi, düğmelerle boğuştu; sonra da örümcek bağlamış aynasının karşısına geçip sonucu inceledi. Koşullar göz önünde bulundurulursa, *Fena değil*, diye düşündü. Belki birkaç parça takı daha hoş görünmesini sağlayabilirdi. Mücevher odasına gidince, en güzellerinin yerinde yeller estiğini gördü. Son günlerde her şey kaybolup duruyordu. Nereye gittiklerini anlayamıyordu Freya. Her neyse, sabunla yıkanmış yapış yapış saçlarına bir taç kondurması ya da kir içindeki boynuna kehribar ve altından bir gerdanlık takması pek de gerekli değildi zaten. Annesi onun ortalıkta böyle mücevher takmadan dolaşmasını hiç mi hiç onaylamazdı; ama annesi de ölmüştü.

Sarayının boş, sessiz koridorları kar yağmışçasına kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Freya, uşağı çağırarak için zile bastı ve onun gelmesini beklerken, pencerenin önünde dışarıyı seyretmeye başladı. Kuzey Kutbu'nun kasvetli ala-

cakaranlığı, kentinin buz tutmuş damları üstünde gri bir ışıltıyla parlıyordu. Döşeme, aşağılardaki makine bölümünün dişli çark ve pistonlarının temposuyla sarsılsa da, hareket halinde olduklarını anlamak neredeyse olanaksızdı, çünkü burası kuzeyin de kuzeyindeki Yüksek Buz'du; çevrede hiçbir işaret yoktu. Gökyüzünün yansımasıyla hafifçe parlayan, göz alabildiğine bembeyaz bir düzlük, o kadar.

Freya'nın uşağı, tozlu peruğunu düzelterek geldi.

“Günaydın, Smew,” dedi Freya.

“Günaydın, Görkemli Hanımefendi.”

Freya bir an uşağı, içeri girmesini, bütün o tozun, yerlerdeki giysilerin ve kayıp mücevherlerin çaresine bakmasını söylemek ve ondan düşün nasıl çalıştığını öğrenmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ancak Smew bir erkekti ve bir erkeğin Markiz'in özel dairesine girmesi, gelenekleri düşünülemez biçimde çiğnemek olurdu. Bunun yerine, her sabahki sözlerini tekrarladı: “Bana kahvaltı odasına kadar eşlik edebilirsin, Smew.”

Asansörle alt kata inerlerken, Freya buzulda ilerleyen kentini, beyaz koca bir tabağın üstünde kayıp duran minik, kara bir böceğe benzetti. Asıl soru, onun nereye gittiğiydi. Smew de bunu öğrenmek istiyordu; yüz ifadesinden, Freya'nın üstünde gezinen meraklı bakışlarından anlaşılıyordu bu. Yönetim Kurulu da merak ediyordu bunu. Aç yağmacılardan oraya buraya kaçmak tamamdı, ama kentinin geleceği hakkında bir karar vermesinin zamanı gelmişti Freya'nın artık. Binlerce yıldır Anchorage* halkı, bu tür kararlar

* İng. Liman; sığınma ya da demirleme yeri. (ç.n.)

için Rasmussen Ailesi'ne güvenmişti. Ne de olsa Rasmussen kadınları özeldi. Altmış Dakika Savaşı'ndan bu yana Anchorage'ı onlar yönetmemiş miydi? Düşlerinde Buz Tanrıları'yla konuşup, onlardan, iyi ticaret ortakları bulmak, buzun tuzaklarından ve yağmacılardan sakınmak için kenti nereye götürmeleri gerektiğini öğrenmemişler miydi?

Ama Freya, ailesinin son temsilcisiydi ve Buz Tanrıları onunla konuşmuyorlardı. Hatta onunla neredeyse hiç kimse konuşmuyordu artık; konuştuklarında da, olabilecek en kibar şekilde, izlenecek yöne ne zaman karar vereceğini soruyorlardı. *Neden bana soruyorsunuz?* diye bağırarak geçiyordu içinden Freya'nın. *Küçük bir kızım ben! Markiz olmayı kendim istemedim ki!* Ancak sorulabilecek başka biri de kalmamıştı ortada.

Hiç olmazsa bu sabah Freya'nın onlara vereceği bir yanıt vardı. Ama hoşlanacaklar mı, emin değildi.

Siyah uzun masada, yüksek arkalı siyah bir sandalyede, tek başına kahvaltı etti. O sessizlikte bıçak tabağına, kaşık fincanına değdikçe çıkan ses, dayanılmaz bir gürültü yaratıyordu. Kutsal atalarının gölgeler içindeki duvarlarda asılı portreleri de, nereye gidileceğine karar vermesini beklercesine, sanki biraz sabırsız gözlerle ona bakıyorlardı.

"Endişelenmeyin," dedi onlara Freya. "Kararımı verdim."

Kahvaltısını bitirince, kâhyası odaya girdi.

"Günaydın, Smew."

"Günaydın, Buz Tarlalarının Işığı. Yönetim Kurulu, Görkemli Hanımefendi'nin emrini bekliyor."

Freya başıyla onaylayınca, kâhya kurulu içeri almak

üzere kahvaltı odasının kapılarını ardına dek açtı. Eskiden yirmi üç kişinin bulunduğu kurulda şimdi yalnızca Bay Scabious ve Bayan Pye vardı.

Windolene Pye uzun boylu, gösterişsiz, orta yaşlarında bir hanımdı. Sarı saçları tepesinde dümdüz bir topuz şeklinde toplanmıştı, öyle ki, başının üstünde bir çörek taşıyor gibiydi. Rahmetli başseyrüsefercinin sekreterliğini yapmıştı, dolayısıyla onun çizelge ve haritalarını çok iyi okuyordu; ama Markiz'in huzurunda çok heyecanlanıyor, Freya burnunu çekse, küçük reveranslarla eğiliyordu.

Meslektaş Søren Scabious, Pye'dan hayli farklıydı. Neredeyse kentin hareket etmeye başladığı ilk günden beri motor ustaları hep onun ailesinden çıkmıştı ve Freya'ya denk bir o kalmıştı. Her şey yolunda gitseydi, Freya gelecek yaz Scabious'un oğlu Axel'la evlenecekti. Markizler, kentin mühendis sınıfını memnun etmek için eşlerini genellikle makine bölümünden seçerlerdi. Ama işte, her şey yolunda gitmemiş ve Axel ölmüştü. Scabious kayınpederi olamayacak diye içten içe sevinmişti Freya, çünkü yaşlı adam epey sert, mutsuz ve sessiz biriydi. Siyah yas giysileri, kahvaltı odasının karanlığıyla karışınca, bembeyaz ölü maskesi suratı, gölgeler arasında gövdesiz, havada öylece asılı kalıyordu.

Bayan Pye yanında reverans yapıp, kızarıp bozarak titrerken, Scabious baston yutmuşçasına eğildi; "İyi günler, Görkemli Hanımefendi," dedi.

"Konumumuz nedir?" diye sordu Freya.

"Ah, Görkemli Hanımefendi, Tannhäuser Dağları'nın yaklaşık 300 kilometre kuzeyindeyiz," diye cıvıladı Bayan